

takega ne vedo, saj nimajo prilike poučiti se o vsaki reči; na ljubljanske pripravnice vrtu pa ne znajo vzgajati visokodebelnega drevja ni s kolom niti ne brez kola. Ljudje zahtevajo, da bi naš učitelj bil zelo vzobražen mož, izvrsten kmetovalec, buditelj narodov, član vseh narodnih društev, naročnik vseh slovenskih listov itd. itd., — a kadar prosi svojemu stanu primerne plače, tedaj pa dobi — obljube.

Vprašanje 22. Imam kravo s prvim teletom. Takoj ko se je bila otelila, zapazili smo ji na vimenu neke bradavice, podobne gobam. Bradavice se širijo, in le teško je kravo mlesti. Iz teh bradavic se tudi poceja kri. Kako naj ozdravim kravo od te bolezni? (J. S. na Boh. B.)

Odgovor: Iz Vašega popisa ne moremo natanjko posneti, ali je bolezen na vimenu Vaše krave osepična bolezen ali pa če so bradavice. Če so osepnice (koze), morte spoznati, ako so rane na seskih ter garjave. Osepnice se tudi gnojijo, bradavice pa ne. Ker so osepnice nalezljive, naj si dekla precej po molži umije roki. Osepnice ni treba zdraviti, preidejo same, še celo škodljivo je preganjati jih. Bradavice se pa podvežejo, in potem odpadejo same.

Podučne stvari.

Nasledki „šnopsa“.

(Dalje.)

Nov zaleški občanec in domovinec imel je od sedaj naprej Zalesje popolno v svojih mrežah, kar nam bode moč iz posameznih nastopnih izgledov in slučajev spoznati, ob katerih igral je „šnops“ poglavitno vlogo.

Plahtačevi predlog je obveljal; s tem zvršena bila je tudi zadnja točka njegovega programa, po katerem je nameraval zaleško prebivalstvo, osobito pa še mladino obojnega spola bolj premožnih, posestnikov tudi v moralnem obziru popolno spriditi. A preje dobrim in nepokvarjenim Zalesčanom bil je ples tudi še ob tem času nova in skoraj popolno nepoznana reč. Kaj toraj storiti, da se sklep o javnih plesih v Zalesji tudi dejansko izvršiti more? Plahtač in njegova spridena Beta si kmalu iz zadrege pomagata. V svoji hiši osnujeta mesec dni trajajočo „plesno šolo“. Da ni bilo ravno brez muzike, najel je Plahtač za ta čas godca Naduharja, kateri bil je moralno zelo spriden človek, a znal je svoj meh (harmoniko-naduh) dobro goniti. Ker je bil zimski in to še celo predpustni čas, pridobiti ni bilo Plahtačema ravno težavno plésnih učencev in učenk. Čas poduka v plesanju odločen bil je vsak dan na večer in je trajal v pozno noč; in „noč ima pa svojo moč“, kakor veli stari slovenski rek. Plahtač in Beta njegova bila sta v raznih takrat po večjih mestih navadnih dovoljenih in tudi prepovedanih plesih sama izredno izurjena; vrtiti znala sta se tako, kot bil bi je sam vrag okolu drvil. Da se s plésnim podukom prične, povabil

je Plahtač prec prvo nedeljo po sv. treh Kraljih na večer nekoliko bolj petičnih mladenčev in deklet zaleških v svojo gostilno.

Pred vsem pogostil jih je sé „Sternovo brlozgo“, katerej je primešal polovico „špiritovega šnopsa“, dobro oslajenega s sladkorom. Ta nekoliko pogreti strup je kmalu začel na čutnice neskušanih mladenčev in deklet razvnetljivo vpljivati. Ko Plahtač vidi, da je pravi trenutek, veli Naduharju „hitro polko“ in prec na to še par drugih plesov zaškripati. Ob prvi godbi zasnkala sta se Plahtač in Beta njegova sama tako, da se je kar kadilo ter doplešeta tugi sama razne prve plese.

Zabavno berilo.

Politika v krčmi.

Sosed! ste li slišali, koliko uže naš dunajski Rothšild premore?

Nisem slišal, pa mislim si, da grozno dosti.

Židovski „N. W. Tagbl.“ trdi, da premore uže čez 20.000 milijonov goldinarjev, torej skoro štirikrat več, nego znaša ves naš avst. ogerski državni dolg. Ako bi se premoženje njegovo enakomerno med ljudi razdelilo, prišlo bi na vsako dušo našega cesarstva čez 500 gld.

To je res neizmerno bogastvo! No meni se vidi, da kakor se dandanes Rothšild in drugi židovi neznansko bogate, v jednakej meri se kristjanje v čedalje večje dolgove in ubožstvo pogrezvajo. Ako pojde tako naprej, bodo čifuti kmalu sveta gospodarji.

O, to se pri nemarnosti naše lahko uresniči. Saj židi že sami priznavajo, da misle mesto sedanjih papežev in kraljev neko svojo novo-misijonsko t. j. antikristovo svetovno državo ustanoviti. In ker vedó, da je denar — sveta gospodar, zato se toliko péhajo, da bi vse premoženje tega sveta pod-se spravili.

Pa pri tem se tudi nikake sleparije ne ustraše. V državnem zboru slišalo se je očitane, da je naš dunajski Rothšild glavni carinski (colni) defraudant, pa je vendar v najnovejšem času zbog svojega silnega bogastva celo „hoffähig“ postal.

A Bismarkova „Nordd. All. Z.“ trdila je, da je večina onih falsifikatov, radi kojih bi se bil kmalu svetovni boj unel, izvirala iz velikih židovsko-borznih operacij, kakor je tudi v znanem Tiszinem novoletnem brzojavu samo izpuščenje besedice „ne“ na milijone dobička onim brezvestnim židom doneslo, ki so na ta strah spekulirali.

Prav imate! Zviti židovski spekulant so res prestrašenim kristjanom vsled tega globoko v žep posegli ter si za svoje „zlato tele“ mnogo pridobili; ali Magjarom so s tem kaj slabo ustregli, ker so jim tudi Bismarka vznevolili. Tisza se sicer na vso moč izgovarja, da ni on nikoli tako govoril, kakor so židovski listi poročali, marveč „pa on ne dvoji, da se bode mir ohranil;“ ali — vse zastonj! Bismark dela se — iz straha pred Rusom — silno razžaljenega, á vsled tega jele so se bojaželjni Magjarom hlače tresti.

Sosed! kaj vam ni znana ona stara pravljica o dveh popotnih in medvedu? Glejte, ta se zdaj na Magjarih povse izpolnuje.

Kako to?

Inu, šla sta po gozdu — kakor znano — dva tovariša, jeden imenoval se je Andraš, drugi Bismark. „Ako bi zdaj srečala ruskega medveda! — reče Andraš — bi se ga li lotila?“ — „Se ve da! To bi mu dala vetra!“ usti se Bismark. „Pa če bi se medved ravno na-me zagnal, bi me li ti branil ali na cedilu pustil?“ vpraša Andraš. „Prosim, kaj ti ni znana nemška zvestoba?!“ obrezne se nevoljno Bismark.

Andraš na to radostno zaiskri očima ter zažvenklja prav možko svojimi ostrogami. Pa še ni trikrat zazvenčkal, kar nekaj zabuči v grmovju in — ruski medved bil je tu! Ko ga Bismark zagleda — skok — in kakor veverica bil je mahom na boru. Andraš ostane zdolej plah, ko da je iz jasna vanj treščilo. „Kamara —“ hoče klicati, pa ni več časa. Mahom se tedaj vrže po starem sovetu na tla in dela se mrtvega. Medved pride, ga poduha, a ko se mrtvi ne gane, gre svoj pot dalje.

Tedaj se spet oglasi dobri prijatelj z bora: „Povej, kaj ti je medved na uho šepetal?“ — „Da bi se drugič ne zanašal na „prijatelja“, kateri ima za-me na jeziku med, v srcu pa — strup.“

Bežte, bežte, sosedi! tako Magjari o svojem Bismarku ne misle.

Misle, misle, pa tudi vedo zakaj. Leto za letom dela jim Bismark skomine po krasnem vstoku, da bi Turčijo podedovali. No lakomnih Magjarov ni bilo k temu dosta izpodbadati treba i uže so praskali tam po Balkanu vsemi štirimi, kar se je dalo. A zdaj, ko so se tam uže pod kožo zarili ter srečno tja spravili svojo honvedsko visokost — nosatega Ferdinandka Koburžana; ne potrebujejo več drugo, nego jedino še „dobljeno veliko bitvo“ proti Rusom —“

Aha! tu tiči zajec!

Baš tu jim Bismark v odločilnem trenutku frkne na drevo, ter z jedno roko v Petrograd carju poljube pošilja, z drugo pak se Magjarom grozi: Teremtete, kaj imate tam v Bolgariji opraviti? Vi tihotapci, mahom se mi od tam poberte sé svojim Koburčekom!

Lepa hvala! ta jim je pa nadrobil!

Po hom. listih spisal A. D.

Politične stvari.

Iz državnega zbora.

Po dolgem razgovarjanji dognala se je minulo soboto razprava o zakonu za odškodovanje katehetov za podučevanje v veronauku na ljudskih šolah.

Razprava vlekla se je zato, ker v nji so že odmevali glasovi o verski šoli po predlogih, ki pridejo v razpravo po Veliki noči; da se je grdilo, je po vsem naravno, ker veronauk v ljudski šoli — in pa verska šola, — ta

dva vprašanja vezana sta med saboj stvarno, vrh tega pa je ravno sedaj zrak poln tega vprašanja vsled agitacije, katera se izrekoma silovito goni od protiverske strani. — Iz prejšnjih sej omeniti je v tej zadevi obširen in v mnogih ozirih zanimiv govor češkega kanonika Spelina. ki je sicer zasluženega vtisa zgubil en delj zavolj tega, ker je segal pregloboko v vprašanje verskega zaklada Češkega in njegovo zgodovino.

V četrtkovi seji bil je najboljši in skoraj gotovo tudi v obče najboljši govor te razprave poljskega profesorja bogoslovja dr. Chotkovski-a. — Da je ta govornik oestro zadel jedro vprašanja, pokazala je takoj grozovita razserjenost liberalnega prof. dr. Süss-a, ki je prišel skoraj ob vso zavest ter ves ljut grozil, da bode stranka njegova zoper predlog Lichtensteinov delala tako opozicijo, kakoršne še nikdar nihče videl ni.

Poglavitna borba tega zakona vrtila se je krog § 3. načrta, glede katerega je levica trdila, da je zanjo treba $\frac{2}{3}$ glasov. — Predsednik Smolka rekel je, da je vprašanje dvomljivo, ker se da beseda „skrbeti“ za poduk, v veronauku tolmačiti tako, da je treba „podučevati“, ali pa tudi v pomenu „plačevanja za poduk“ in zato je trdil, da bode zahteval za sklep $\frac{2}{3}$ glasov. — Pri teh okolščinah ni ostajalo družega, kakor popolnoma opustiti § 3. kar ima posledico, da postava dobi veljavo v 45 dneh, kakor sploh vse postave, ako ni odločen za veljavnost poseben obrok. — Po odstranjeni tej zapreki, bila je potem v soboto postava sprejeta.

Koncem sobotne seje pa predlaga predsednik dr. Smolka, da naj se v prihodnji torkovi seji razpravlja poročilo imunitetnega odseka zarad izročitve Schönererja v sodnijsko preiskavo — v tajni seji. Tukaj potem razpravljalo se je to formalno vprašanje, jeli bode razprava v tajni ali javni seji, — takoj tajno. Judom nasprotni poslanci Luegger, Schönerer in dr. Pattai, zagovarjali so javnost seje, ker ni vrh poročila ničesar več prikrivati, ako bi se pa čitali zapisniki za katere treba tajnosti, naj se pa samo v ta namen in za ta čas izreče tajna seja. Nemško-avstr. klub je želel tajno sejo in začetkom glasoval je en del za njo, desnica je bila razdeljena in tako je predlog za tajno sejo propadel po precej burni seji. V torek pa bode gotovo hud ropot.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane — Slovenski državni poslanci poslali so koroškim Slovencem za izročeni jim 56 zaupnic oziroma prošnji sledečo zahvalo:

„Dragi rojaki!

Slovenskim poslancem v državnem zboru s Koroškega pred nekaj dnevi doposlanih 56 zaupnic s zahvalo koroških Slovencev in prošnjo za daljno bratovsko podporo v pravični borbi za razvoj in postavno prostost slovenske narodnosti, navdajajo nas slovenske poslance z velikim zadoščenjem.